

Καὶ ἐπειδή τις ὁ καπετάνιος μετὰ τὸ νὰ πηγαίνει στὸ πόλεμο, ποῦ ὁ θεὸς νὰ μὴ τὸ δώσει, μπορεῖ μαθεῖς σὰν ἄνθρωπος νὰ σκοτωθῇ, ὅξω ἀπὸ ἐλόγου του, καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ, δίκαιο εἶναι ἢ ἀφήσῃ τῆς βαπτιστημίας του, ὡς καθὼς βέβαια θὰ ἔκανε ἂν ζήσῃ, μερικὰ βαπτιστίδια, παπουτσάκια δηλαδὴς, ρομπίτσα, σκουφοῦλα, σκαρινάκια καὶ ὅτι ἄλλο προαιρεῖται, καὶ αὐτὰ ὅλα ἐπειδή τις καὶ μπορεῖ νὰ κουστίσουν καὶ παρεμπνῶ, ἀλλ' ἄς βάνω- με δρ. 50 καὶ ἂν χρειαστοῦν καὶ τίποτε ἄλλα λιανὰ, τ' ἀποσώσωμε μεῖς, καὶ ἂν τύχῃ καὶ γυρίσῃς μετὰ τὸ κα- λὸ, ὡς καθὼς ἐπιθυμοῦμε, πάλι μᾶς τὰ πληρώσεις.

σύνη τοῦ λαοῦ, ὥστε νὰ ἐκλαμβάνηται ἀπὸ πρακτικω-
τάτους ἀνθρώπους ὡς ἡ κερδοσκοπικωτέρα τῶν θέσεων ἡ
τοῦ ἐνόρκου!

Ἦριζον περὶ τοῦ Τρικούπη.

Εἰς συμπεραίνει :

— Ἔ, μὰ τότε ὁ τόπος δὲν θ' ἀναμορφωθῇ ἀπ' αὐτόν.

— Ναι, ἀλλὰ θὰ συμμορφωθῇ αὐτὸς μὲ τὸν τόπον.

Ἄν κρατήσῃ καὶ τὰ τρία ὑπουργεῖα ὁ κ. Τρικούπης, τὸ
περίφημον ῥητὸν τοῦ Δαυὶδ Ροντήρη : *Tres faciunt col-
legium!* θὰ ἐφαρμοσθῇ ἐν μόνῳ τῷ προσώπῳ τοῦ κ. πρω-
θυπουργοῦ μας.

Αὐτὴ ἡ εὐσπλαγχνία πάλιν τῆς Νέας Ἐφημερίδος
πρὸς τοὺς καθηγητὰς τῶν ἱερῶν! ἐν τοῖς γυμνασίοις, οἱ-
τινες παίρνουν μόνον! 150 δραχμὰς, εἶναι ἀπ' ἐκεῖνα
τοῦ Καμπούρογλου. Παρακαλεῖ τὸν Λομβάρδον νὰ τοὺς
ἔαῖς περισσεύσῃ, ἐνῶ ἡμεῖς παρακαλοῦμεν νὰ τοὺς ταῖς
κόψῃ καὶ αὐταῖς ποῦ ἔχουν. Καὶ τί διδάσκουν οἱ γελοῖοι
αὐτοὶ; Κατήχησιν καὶ Ἰερὰν Ἱστορίαν! Εἶναι ἀνάγκη
νὰ διδάσκωνται αὐτὰ τὰ πράγματα; Ὁ Ἀβραὰμ ἐγέννησε
τὸν Ἰακώβ! Τί μᾶς μέλει ἂν ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ ἢ ἂν
ἐγέννησε τὸν Βοὺζ ἐκ τῆς Ῥαχὰβ;

Τί ἀφαίρεσις! Ὡμιλοῦσαμεν εἰς τὸ προχθεσινὸν περὶ
τοῦ θώρακος τοῦ κ. Στίλμαν, τοῦ ὁποίου ἐμαντεύσαμεν
ἐπιστολὴν ἐκ Ναυπλίου εἰς τὸν Χρόνον, παραπονουμένου
διὰ τὴν ἀβελτηρίαν τῶν Ἑλλήνων νὰ μὴν ἐπιτρέπουν ἐ-

λευθέραν ἀπαγωγὴν τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τὸν συνεχέ-
μεν μὲ τὸν κ. Στλήμαν. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἓνα ταῦ χωρί-
ζει τοὺς δύο, ἀλλ' ἐν τῷ ζητήματι τῶν ἀρχαιοτήτων εἰς
μὲν τὸν Γερμανὸν φιλέλληνα ὀφείλομεν ὁλόκληρον Μου-
σεῖον τῶν Μυκηναίων ἀρχαιοτήτων, εἰς δὲ τὸν Ἀγγλον
φιλέγγινα ἓνα καὶ μόνον θώρακα . . . ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
μᾶς τὸν πήρε.

Προκειμένου περὶ τοῦ κοντσέρτου τῆς Πέμπτης :

— Ἐλαιοῦ καὶ ὁ Αὐγερινός.

— Ὁ Ἀνδρέας; Καὶ πόσα ἔχασε;

Χαίρομεν πολὺ διὰ τὸν κ. Λεβίδην — καὶ διὰ τὸν κ.
Δραγούμην—ὅτι δὲν ἦσαν αὐτοὶ οἱ ζητήσαντες νὰ μεσο-
λαβήσουν παρὰ τῷ κ. Εἰσαγγελεῖ νὰ μὴ γίνῃ ἀπ' εὐθείας
ἡ κλήσις τοῦ κ. Νεγροπόντη.

Ἴσως ὁ ὕψ' ἡμῶν χαρακτηρισμὸς τῆς πράξεως αὐτῆς
ἦτο ὀλίγον δριμύς· ἀλλ' ἡ σπουδὴ αὐτῇ τοῦ κ. Λεβίδου
τοῦ νὰ τὴν ἀποπλύνῃ ἀφ' ἐκτουτοῦ δὲν μᾶς δικαιολογεῖ
ὀλίγον;

Ἐπειτα διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῶμεν, σήμαίνει ὅτι
τὴν εἰχομεν συνδυάσει καὶ μὲ τὰς διαδόσεις—οὐχὶ μᾶ-
λιστα τυχαίας—καὶ ἄλλων ἐνεργειῶν τοῦ κατηγορουμέ-
νου ὅπως ἡ δικαιοσύνη ἐνεργήσῃ ὅχι μὴ ἀπ' εὐθείας—
ἀλλὰ λίαν πλαγίως—προκειμένου περὶ τῆς ρυπαρᾶς ὑπο-
θέσεώς του.

Νὰ σᾶς ποῦμε τὴν ἀμνησίαν μας;

Ὅταν ἐλάβομεν φάκελλον τοῦ κ. Λεβίδου ἐνομιζόμεν

Ταῦτα καὶ νὰ μᾶς συμπαθῇς, ἀλλὰ τὰ περάσαμε μ'
ὅλη τὴν οἰκονομίαν καὶ μένω ὁ κουμπάρος σου.

Μπιριμπάμπουλας.

Καὶ ἀκόμη ἓνα ποῦ κόντεψε νὰ ξεχάσωμε. Διὰ τὸ κα-
λορίζικο, ποῦ λέει ὁ λόγος, νὰ τὰ χιλιάσῃς ἂν προαιρήσαι
καὶ βαστάς ἀπάνω σου, ἄφησε καὶ ἓνα φλουρί, ἢ ἂν ὅχι,
ἂς ἦναι καὶ ναπολεόνι, νὰ τὸ κρεμάσωμε στὴ σκουφί-
τσα του γιὰ τὸ μμάτιασμα, καὶ νὰ σοῦ ζήσῃ κουμπάρε
μου. Καὶ μένω ὁ ἴδιος κουμπάρος σου.

Καὶ τί εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς ὅταν ἀνέγνωσεν αὐτά;

— Μπρὲ, τὸν θεομπάικτη! Αὐτὸς ἐβάλθη νὰ μὲ ξε-
παραδιάσῃ. Ἀκοῦς ἐκεῖ ἀδιακρισία! Τὸν κακοῦργο, λη-
σταρχεῖτο μοῦκανε τὸ σπίτι του! Στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν
γραμματέα—Πήγαίνε, εἶπε, δός του αὐτὸ τὸ 28 καὶ
πές του γιὰ τὰ ἄλλα ἂς μὲ χρεώσῃ καὶ τοῦ τὰ χρεω-
στῶ, καὶ ἂν γυρίσω ζωντανός σου τὰ πληρώνω τότε μὲ
τὸν τόκο.

Τί δὲ εἶπεν ὁ κύρ Μπιριμπάμπουλας λαβὼν τὰς 28
δραχμὰς;

— Ἄς ἦνε, δὲν πειράζει, λίγα εἶνε, ἀλλὰ τί νὰ κάνῃ
τινάς.... Πές του τὸν εὐχαριστῶ, καὶ γιὰ τὸ φλουρί....
Αἱ δὲν πειράζει πλέον. Λίγα εἶνε, πές του ὅμως καὶ ἂς
μᾶς συμπαθῇ!

Μετὰ τινὰ ὥραν αἱ σάλπιγες ἐσήμανον συνάθροισιν
καὶ δοθέντος τοῦ συνθήματος ἠρξάμεθα ἀναχωροῦντες ἐν
μέσῳ τῆς γενικῆς τῶν κατοίκων συγκινήσεως, τοῦ κου-

μπάρου βοῶντος πρὸς τὸν ἀρχηγόν:

— Μὲ τὸ καλὸ νὰ πᾶς καὶ νὰ γυρίσῃς καὶ νὰ δώσῃ
ὁ θεὸς ὅχι φλουρί, ἀλλὰ ντούμπιας νὰ φέρῃς στὴν ἀνα-
δεξιμίαν σου.

Δι' ἐπιπόνου πορείας ἐφθάσαμεν εἰς Κουκοσάλεσι, ἐκ-
πέμφαντες ἄνδρας τινὰς εἰς τὰς παραλίαις πρὸς ἄγραν
λέμβων, ὅπως δι' αὐτῶν διαπερεωθῶμεν εἰς τὴν κατέ-
ναντι Εὐβοίαν.

Μετὰ πολλῶν δυσκολιῶν κατωρθώσαμεν νὰ εὕρωμεν
δύο ψαράδικες βάρκες, ὧν ἐπιβάντες κατ' ὀλίγους διε-
πλέομεν τὰ Εὐβοϊκὰ στενὰ.

Περὶ τὸ μέσον τοῦ πλοῦ συνηντήσαμεν μικρὸν τοῦ
Γιαλούση ἀτμόπλοιοι πλῆρες ἐθελοντῶν πλεόντων εἰς τὰ
Θεσσαλικά παράλια.

Ἡ συνάντησις ὑπῆρξεν ἐνθουσιώδους λίαν, ἐπετούσαμεν
τοὺς κούκους εἰς τὸν ἀέρα ζητωκραυγάζοντες καὶ πυρο-
βολοῦντες.

— Κατευόδιον παιδιὰ, καὶ καλὴ ἀντάμοσι.

— Ζήτω ἡ ἑνωσις. Σὲ φάγαμε Τουρκιά.

— Ἐρχονται καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν Ἀθήναν;

— Κοπάδια!

Ἀπέβημεν εἰς τὰ Βασιλικὰ, χωρίον κάτωθεν τῆς Χαλ-
κίδος, ὅπου διεμείναμεν ἐπὶ ὁλόκληρον ἑβδομάδα ἀνα-
μένοντες ἀτμόπλοιοι ὅπως μᾶς παραλάβῃ.

Ἐνταῦθα ὁ ἀριθμὸς μας ἐμειώθη καὶ πάλιν ἐπαισθη-
τῶς, πολλῶν ἀποδράντων, προσέβημεν δὲ καὶ εἰς στά-

ὅτι ἦτο ἀπάντησις εἰς ὅσα περὶ δημοτικῶν ἐν τῷ τελευ-
ταίῳ φύλλῳ ἐγράψαμεν.

Ἄλλὰ δὲν ἦτο.

Ἔχομεν ἐπὶ τριήμερον καιρὸν βελουδένιον, καιρὸν κάλ-
λους mignon, καιρὸν μουσικῆς μιμόρε, καιρὸν κρέμας,
καιρὸν ποιήσεων Σενιὲ ἢ Προυδὼμ, καιρὸν Σουλτανίδος
Κιρκασίας ὑπὸ γιασμάκι, καιρὸν δασογραφίας μεγάλου
ζωγράφου, καιρὸν πρώτου φιλήματος μελαγχολικοῦ, και-
ρὸν αἰσθηματικῆς ἀνγῆς, καιρὸν καρδίας νηπίου, καιρὸν
ντοὺς μεσημβρινοῦ κατὰ μῆνα Ἰούλιον, καιρὸν ἐωθινῆς
δρόσου, καιρὸν γλυκυτάτης σιτοχόρου παρθένου, καιρὸν
συμφωνίας Μπετχόβεν, καιρὸν ἀγορεύσεως Οἰκονόμου,
καιρὸν . . . ἄλλ' εἶναι ἀτελείωτα.

Τοῦτο μόνον σᾶς λέγομεν, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐγράφησαν
διὰ τὰς εἰπωμεν ὅτι εἴμεθα κατενθουσιασμένοι ἀπὸ
τὸν ἐπικρατοῦντα βροχερὸν καιρὸν.

Εἰς ἡμᾶς ὁμως ἀρέσει πολὺ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀτρομήτου πρω-
θυπουργοῦ μας σύλληψις καὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρα-
τιωτικῶν. Ἀς παρελάσουν μίαν φορὰν καὶ πρὸ ἐνὸς πο-
λιτικοῦ τόσα ἄγρια μουστάκια, τόσοι σιδερωμένοι θώρα-
κες, τόσα βαρύδουπα βήματα, τόσα τενεκεδένια κράνη
καὶ τόσοι στίλβοντες περνιστῆρες!

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸν στρατὸν, ὅτι δυσηρεστήθη, ὡς
ἀναγράφει ἡ Ἐφημερίς, ὁ στρατὸς συνίσταται ἀπὸ πολί-
τας καὶ ὁ ἀρχηγὸς του συνεπῶς πρέπει νὰ εἶναι πολίτης.

Τὸν στρατὸν ἂς μάθῃ ἡ συναδέλφος ὅτι δὲν τὸν ἀποτε-
λοῦν οἱ χίλιοι ἢ δισχίλιοι προγυμνασάι του (οἱ ἄλλως λε-
γόμενοι καὶ ἀξιωματικοί), ἀλλ' οἱ ἐν καιρῷ πολέμου δε-
κακισμῦριοι πολῖται.

Ἐν **Καλάμας** ιδρύθη κοινωνικὸς Σύλλογος ὑπὸ τὸ
ὄνομα **Ἀδελφότης** σκοπὸν ἔχων τὴν ὑλικὴν καὶ ἡθι-
κὴν ὑποστήριξιν τῶν ἐταίρων αὐτοῦ. Ὁ Σύλλογος οὗτος
θὰ ἐκδίδῃ καὶ ἐφημερίδα. Τὸ καταστατικὸν του εἶναι
πρακτικώτατον, ἐμπνεόμενον ὑπὸ καθαρᾶς ἀδελφικῆς
πνοῆς. Εἴμεθα ὅλη ψυχῇ ὑπὲρ τοιούτων σωματείων καὶ
στέλλομεν θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τοὺς συλλαβόντας τὴν
πρωτοβουλίαν αὐτὴν καὶ θερμότερας εὐχὰς ὑπὲρ τῆς προα-
γωγῆς τοῦ ιδρύματος αὐτῶν.

Ὁ πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων Σύλλο-
γος ἀνῆγγειλεν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Γυμναστικοῦ Συλ-
λόγου κ. Ν. Πύργον ὅτι ἐκ τῶν ἐνόντων παρέχει αὐτῷ
τὴν ἐλαχίστην συνδρομὴν 150 φρ. χάριν τοιούτου κοινω-
φελοῦς σκοποῦ. Χαίρομεν ὅτι πρῶτος ὁ Σύλλογος τῶν
Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ἐζήτησε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν δρα-
στηριότητά του κ. Πύργου πρὸς ἐμπέδωσιν τοιούτου ἐθνι-
κοῦ ιδρύματος, ἂν καὶ ἐπεριμέναμεν γενναιοτέραν τὴν
συνδρομὴν του· ἐλπίζομεν δὲ ὅτι τὸ Δημοτικὸν Συμβού-
λιον Ἀθηναίων θέλει ἔλθει εἰς ἰσχυρὰν ἐπικουρίαν τοῦ
Γυμναστικοῦ Συλλόγου, ὅστις προώρισται ν' ἀποβῇ ἐν
τῶν καλλωπισμάτων τῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΤΑΛΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΓΑ.

Ἔχομεν τὸν ἐλαφρότερον ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν
ἐξ ὅλων τῶν δημοσίων Θεσαυροφυλάκων τοῦ κόσμου.
Εἶναι ὁ κ. Καλλιγᾶς. Τί; Ἡδύνατο νὰ εἶναι μᾶλλον

σιν κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ διὰ τὴν ἀρχεὶαν γαλέτα ποῦ
μας τάιζεν, ἐξ ἧς οἱ πλεῖστοι προσεβλήθημεν ὑπὸ εἵδους
τινος λυσεντερίας.

Ἦτο ἡ γαλέτα ἐκείνη, ἡ ἱστορικὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν
ἐρρέθη, ὅτι δὲν ἔτρωγον οὔτε οἱ χοῖροι τῆς Μάνης.

Παρήλθεν ἡ ἐβδομάς, ὅτε ἐπὶ τέλους κατέπλευσε τὸ
διὰ τὴν παραλαβὴν μας ἀτμόπλοιον φέρον καὶ δύο ἄλ-
λους καπετανέους μετὰ ἐθελοντῶν. Τούτου ἐπιβάντες
ἀπεπλεύσαμεν.

Τὸ τῆς νυκτὸς σκότος διέλυε πως τὸ φῶς τῆς πανσε-
λήνου καὶ ὁ καθαρὸς ἀστερισμός.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρὸς καὶ τὸ ψῦχος ἦτο ἐπαισθητὸν
διὸ καὶ ἠναγκάσθημεν φύρδην μίγδην πάντες νὰ σωρια-
σθῶμεν ὑπὸ τὰς κάπκας.

Διαπλεύσαντες τὸν πορθμὸν ἐφθάσαμεν παραλιοδρο-
μοῦντες εἰς τὸ ἀκροατήριον Καντύλι.

Βράχος ἄγριος καὶ ἀπορρώξ ἀποτόμως κοπτόμενος
καὶ καθέτως βυθίζόμενος εἰς τὴν θάλασσαν, βράχος
ἀείποτε ὑπὸ νεφελῶν πυκνῶν στεφόμενος μέλας, κα-
τάξηρος, ὑπὸ φαράγγων διασχιζόμενος, ἰδοὺ τὸ εὐδοϊκὸν
διαβόητον Καντύλι, ἐξ οὗ ὁ ἄνεμος διαρκῶς πνέει μετὰ
σφοδρότητος φοβεράς.

Τὸ ἀτμόπλοιον καὶ τοὶ ἐπλεε μέτρα τινα μόλις ἀπέ-
χον τῶν ἀκρωρειῶν, ἔνθα τὸ τοῦ ἀνέμου πνεῦμα ἠπιώ-
τερον καταρρέει, οὐδὲν ἦτο μετὰ τριγμοῦ προσέκλινε
τὴν ἐτέραν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ σχεδὸν μέχρι τῆς ἐπι-

φανείας τῆς θαλάσσης. Τὰ κύματα εἰσεπήδουν ἐν τῷ
καταστρώματι, θλώμενα ἐπὶ τοῦ σκάφους. Ὁ καταπί-
πτων ἐκ τῶν κορυφῶν τῶν βράχων ὀρμητικὸς βορρᾶς, ἐσύ-
ριζε πενθίμως ἐπὶ τῶν ἰσθμῶν καὶ σχοινίων τοῦ πλοίου.
Πέραν ἐν τῷ πελάγει ἡ θάλασσα ἐμαίνετο ἐπαφρίζουσα,
τυφῶνες δὲ εἰς ὕψος οὐ μικρὸν ἐξεγειρόμενοι, στῆλαι
υδάτων στριφοδύνας ἀνερχόμεναι τῆς ἐπιφανείας, διερ-
ρήγνυντο αἰφνης, πληροῦσαι τὸν αἰθέρα ὑπὸ θαλασσίων
ἀτμῶν. Ἐπὶ τῷ τρομερῷ θεάματι τῆς μαينوμένης θα-
λάσσης, γοεραὶ φωναὶ ἐξηγέρθησαν ὑπὸ τοῦ πληρώ-
ματος.

— Καπετάνιε νὰ γυρίσῃς πίσω τὸ καράβι, θὰ μᾶς
πάρῃς ὅλους στὸ λαιμὸ σου ἄδικα.

— Θὰ μᾶς σκυλοπνίξῃς ὅλους, πλοίαρχε.

Εἰς τὰς γενικὰς φωνὰς ὁ πλοίαρχος ἀπήντα:

— Ἡσυχία παλληκάρια, δὲν εἶναι τίποτε, θὰ περάσῃ.
Μὴ φοβάσθε. Σεῖς πᾶτε στὸν πόλεμον καὶ φοβάσθε τὴν
θάλασσαν;

— Μωρὲ τί πόλεμον μᾶς ψάλλεις; πόλεμος εἶνε ἡ
πνίξιμο; Καὶ νὰ ἤμαστε τοῦλάχιστον σὲ χαμηλὴ ἀκρο-
γιαλῖα, στὸ διάολο, κάπουμπούσε κανεὶς νὰ ἔγῃ, ἄμ
ἐδῶ, σὲ τούτους τοὺς θεοβράχους, ποῦ νὰ πιαστῇς καὶ
ποῦ νὰ ἔγῃ; Καὶ ἂν σωθῇς, θὰ σὲ φᾶν ζωντανὸν τὰ
τσαχάλια καὶ οἱ σκύλοι.

Ἐν συνεχείᾳ διαμαρτυρήσεων καὶ ἀπελπίδων φωνῶν
παρήλθομεν τὸ ἀκρωτήριο καὶ ἠνοίχθημεν ἐν ἡμέρᾳ